

אחד השם דרךך - ובטח עקלי - והוא יעשה

(החלטה, ה)

לחזק את הנפש • להאיר את הנשמה

✉ מייל המערכת
(לתגובות, הערות, הארות ושליחת סיפורים לפרסום):
alon7148454@gmail.com
✉ לקבלת העלון במייל:
alon089945291@gmail.com
☎ פלאפון אישי: 052-7148454
☎ פקס: 08-9941870
כתיבה ועריכה בס"ד:
דניאל ח. אלפסי

הגיליון מוקדש להצלחת דניאל חביב בן יפה שיחי

מוקדש לע"נ מור אבי רבי משה בן עישה ז"ל

מבט לחיים

הצמיחה מגיעה רק מתוך ההתמודדות בחיים

ההוראה שלך במאת האחוזים ולא טעמתי טיפה, והוא הפר את הציוו ושתה חצי! למה הוא זכאי לקבל את הפרט?

המלך שהבין את טענת המשרת - לא נבהל מהשאלה וענה לו כך: "עשית עבודה טובה עם עצמך. אבל, לשם שינוי, אתה לא התמודדת עם פיתוי שבער בך, ולכן הגבורה שלך הייתה - אבל היא הייתה סמלית. מנגד, המשרת השני פתח את החבית אבל בעיצומו של הדחק הכי חזק הוא הצליח לעצור באמצע. והקושי הגדול הוא מתי

שבולמים אחרי שכבר נופלים בניסיון והוא לא אמר לעצמו אם כבר אז עד הסוף...!" קוראים יקרים ואהובים! בחיים שלנו אנחנו פעמים רבות נוטים להעריך בצורה לא נכונה את האנשים שיש להם חיים מושלמים.

לעיתים יוצא לנו להסתכל על חברים שהכל הולך להם בקלות, שלא עוברים קשיים ומשברים בחיים, שלא

נשברים בגלל שבכלל אין להם סיבה להשבר... ונראה ששום דבר לא מאתגר אותם - והלב לפעמים מטעה אותנו לומר: "הלוואי והיה לנו את החיים שלהם. נקיים מהתמודדות, נקיים ממשברים..." ובנקודה הזאת נמצאת אחת הטעויות הגדולות שיכולות ללוות אותנו בחיים! העוצמה האמיתית של יהודי לא נמדדת בה שהוא מעולם לא עמד בפני קושי מאתגר, או משבר באמצע הדרך. אדם שחי על מי מנוחות ולא התמודד בחייו עם אף משבר או קושי, הוא לא מכיר את תעצומות הנפש.

המנצח האמיתי של החיים זה אתה, כן אתה... עם כל הקשיים שלך, עם כל המשברים שעברת, עם כל הרגעים הפחות נעימים שאתה חווה בחיים - ולמרות הכל אתה עומד איתן ולא נשבר, ובוחר להתקדם הלאה, לעבור את הקושי ולחיות כמו גיבור!

הכוח שלך לעצור את הרגעים הקשים ולומר "עד כאן" - זה בעצם המהות המיוחדת והנדירה שיש בך. תתגאה בניסיונות ובקשיים שעברת ושאתה עובר. אתה לא מוזר - אתה הגיבור האמיתי של בורא עולם!

למדו אותנו רבותינו: "במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד" - וזה בעצם ההסבר לכל המהלך שהבאנו כאן: היכולת להרים אמברקס בזמן, היכולת להבין שלמרות הכל אתה מיוחד ומתעלה על כל הקשיים - דווקא הדברים האלה מרימים אותך למקום בהרבה יותר טוב מכל אדם שמהלך סביבך!

ביר להניח שחלק מהקוראים כבר מכירים את הסיפור הבא. ובכל אופן אני רוצה להביא אותו בפנינו וללמוד יחד אתכם, איך אתם יכולים להפוך להיות מוצלחים - בזכות עצמכם! מסופר על מלך אחד שהחזיק במרתפו את היין הנדיר והמשובח ביותר בממלכה. באחד הימים הוא החליט לבחון את חוזקם של שלושת משרתיו הקרובים ביותר.

הוא הפקיד בידי כל אחד מהם חבית מלאה באותו יין מלכותי ויקר, וציווה עליהם לשמור עליה מכל משמר והודיע להם שהוא אוסר להם לגעת בה עד שובו וגם לא בטיפה קטנה.

החביות כבר אצליהם בבית. כל אחד הניח אותה בפניה שהוא בחר. ככל שהימים נקפו והשעות עברו - הפיתוי הלך וגבר, וריח היין החל לנקר בתוך הלב פנימה כמו מבקש רק לטעום מעט מריח גן העדן הזה.

המשרת הראשון נשבר יחסית במהירות. ברגע שהוא הניח את חביתו היין בביתו, היצר הכריעו אותו - והוא פתח את המכסה, שתה עוד כוס ועוד כוס, עד שסירב לעצור ורוקן את כל החבית בפרק זמן קצר.

המשרת השני היה אדם שלא הכיר את האפשרות הזו לפי כשיש פיתוי, ולכן היין כלל לא עניין אותו. הוא הניח את החבית בפניה של החדר שלו, ולא הרגיש אף דחק לפתוח ולטעום מהיין המדובר. מבחינתו, משימת השמירה בלא לנגוע בטיפה יין עברה ללא כל מאמץ מצידו.

המשרת השלישי התמודד עם המבחן הקשה מכולם. באחד הימים, הוא פתח את החבית וטעם מהיין. כוס ועוד כוס - והטעם, כאמור, גן עדן עלי אדמות. אבל באותם רגעים שהוא רצה לשתות עוד כוס ועוד כוס, הוא תפס את עצמו וסגר את המכסה בחוזקה ועצר שגמר כמעט חצי מהכמות שהייתה בחבית.

כשהחזר המלך לארמונו ביקש לקרוא לשלושת השומרים שלו - כדי לדעת מה עלה בגורל החביות. לאחר שהוא גילה את התוצאות, הוא החליט החלטה שהפתיעה את כולם.

את המשרת הראשון שגמר את כל החבית הוא פיטר לאלתר ואף העניק לו כמה עונשים כראוי... אך להפתעת כולם, את הפרט הגדול וההערכה העצומה ביותר הוא העניק דווקא למשרת ששתה חצי חבית, ולא למשרת שלא נגע ביין בכלל.

המשרת שלא נגע כלל ביין ניגש למלך ושאל בצדק: "אדוני המלך, הרי אני היחיד ששמרתי על

מידות טובות לשולחן השבת

משולחנכם של גדולי ישראל

גמילות חסדים

יש לגמול חסד עם כל יהודי

שינוי באבות (פרק א' משנה ב'): "על שלושה דברים העולם עומד: על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים".

ודקדק הגאון רבי שבתי יגל זצ"ל: מדוע לגבי תורה, המשנה נוקטת בה' הידיעה - התורה. וכן לגבי עבודה בה' הידיעה - העבודה, ואילו לגבי גמילות חסדים נוקטת המשנה ללא ה' הידיעה - גמילות חסדים?

אולם העניין הוא, ביאר הגר"ש יגל זצ"ל, כי תורה צריכה להיות תורה בטוהרת לא סתם תורה - אלא התורה, וכן עבודה צריכה להיות לא סתם עבודה אלא עבודת ה' - העבודה, אבל גמילות חסדים בלא ה' הידיעה, כי גמילות חסדים יש לעשות עם כל יהודי באשר הוא. (ע"פ פני רבנו האבי עזרי עמוד קל"ט)

ישר כחך שעל ידך נזדמן לי לגמול חסד בגופי

פעם אחת באה אשה סמוך לביתו של הגר"ק רבי זונדל מסלנט זצ"ל וחיפשה את שואב המים. כשלא מצאה אותו ופגשה את רבי זונדל, שחשבה אותו על פי תלבושתו לזקן עני, הציעה לו לשאוב לה חמישה פחים מים במחיר סכום מסוים.

רבי יוסף זונדל קיבל את הצעתה בשמחה, ושואב לה את המים. בכלותו אמר לזקנה, שעכשיו אין לו צורך בשכר, ולכן יקח ממנה את השכר אחרי שישאב לה בפעם השנייה. אחרי שבוע חקרה הזקנה אחר שואב המים לשלם לו שכר, ונודע לה שהשואב היה הצדיק רבי זונדל.

כשבאה אליו התחננה לפניו וביקשה סליחתו, צחק רבי יוסף זונדל ואמר ישר כחך שעל ידך נזדמן לי לגמול חסד בגופי. (סיפורי צדיקים גליון רמ"ח, ע"פ הספר רבי יוסף זונדל מסאלנט תולדות וכתבים עמוד לד')

כדאי לסבול בעולם הזה בשביל חסד

פעם התלוננה אשתו של מרן החפץ חיים זצ"ל, בפני אחד ממקורביו רבי יוסף שטרן זצ"ל, במעמד החפץ חיים ואמר לה לו שיגיד מוסר להחפץ חיים על שהוא עושה יותר מדי חסד, ועל ידי זה נהיה ביתם הפקר ממש.

ענה החפץ חיים לאשתו אשתי: את צודקת, אבל לעומת זאת התבוננתי באדם שאינו עושה חסד, הלא כל העולם סובל ממנו, ולכן כדאי לסבול בעולם הזה, ושם בעולם הבא יגידו שהוא סבל מכל העולם ולא שכל העולם סבל ממנו. (המשגיח דקמניץ עמו"ו)

צידה לדרך •

אם אתה דואג - בורא עולם לא דואג
ואם אתה לא דואג - בורא עולם דואג
(אור השבת)

לע"נ: מו"ר רבי משה בן עישה, עישה בת חנינה, רבי עזריאל בן כוכבה, חדוה בת מיכל מסעודה, מרן רבנו עובדיה יוסף בן גורגריה, מרן רבי מאיר מאזוז בן שושנה כמאסנה, ר' יצחק בן שושנה חמשנה, ישראל אפללו בן אידה, יאיר עידן בן יעקוטא תחי, מקיקס בן שקלילה, הרב אברהם ביתאן בן ברקא, אמנון בן יחיאל פנחס, ר' אליהו איטח בן עזיזה, ורדה בת זכרונה, ניסים בן זינה. | להצלחה בכל העניינים: דניאל חביב בן יפה | אביגיל בת איילה יסכה | להצלחה בריאות ופרנסה טובה: א"מ יפה בת ורדה תחי | להצלחת: שלום בן יעל

הלב הפועם של ישי

הבשורה המרה בבית החולים, המלחמה האישית בטיפול נמרץ, שלוש החייאות דרמטיות - והנס הגלוי שהפך את הבלתי יאומן למציאות חיים מצמררת, מרגשת ועוצרת נשימה | מסע של אמונה

באותם רגעים דמעות רבות זלגו מהעיניים שלנו ללא כל שליטה. למחרת ביום רביעי הוטסנו לבית החולים "שיבא - תל השומר", מקום שמישהו הגדיר אותו פעם כראשי תיבות של "אין שום יאוש בעולם". בו בזמן שהתינוק שלנו מורדם ומונשם ומחובר למכשירים.

חשוב לי להגדיש שלא באתי בתיאורים שלי כדי חלילה להכאיב למישהו. להיפך, רציתי יחד אתכם איך באמת מתמודדים עם "משבר גדול", משבר שמפרק לרגע את כל מה שהכרתם עד עכשיו. ולכן גם אציין, שבאותו יום שלישי כאוב, היום שבו קבלנו את הבשורה הקשה, יצאנו אל הים, ואחרי שבכינו בלי סוף, הרגשנו צורך לעשות מעשה לכבוד בורא עולם - אמרנו יחד "מזמור לתודה" ו"נשמת כל חי". אילו מישהו היה רואה אותנו באותו רגע, בטח היה חושב שיצאנו מדעתנו: "הבן שלהם בטיפול נמרץ ואתם אומרים תודה?".

ידענו שכן. מותר לבכות! מותר להתפרק! אבל, וזה אבל גדול, אסור לשקוע. גמרתם לבכות? זהו! עד כאן! עכשיו מתחילים לצמוח. מתחילים להודות על הניסיון, כי הניסיון הזה הוא לא מאיזה ידיד לשעבר שעכשיו שונא אתכם חלילה, אלא מאבא רחמן ואוהב שמעמיד אותנו במבחן אנחנו יכולים לעמוד בו במאה אחוז. תמיד הזכרנו לעצמנו שלכל ניסיון יש "פג תוקף". וגם אם עכשיו רואים "שחור בעיניים", תדעו שזה הכי טוב שיכול להיות. בסוף התהליך נבין שכל רגע היה מדויק. האדם המאמין לא מחפש אשמים; הוא עושה השתדלות, ומשאיר לקב"ה לנהל את העניינים.

ובחזרה לסיפור שלנו. הרופאים אמרו לנו בפירוש: "אם הייתם מגיעים איתו הביתה, כבר לא היה את מי להציל!". הייתי צמוד למיטתו של בני תקופה ארוכה. זו הייתה תקופה של ימי חול ושבתות רצופות, ללא הפסקה, כמעט בלי אפשרות לצאת החוצה לתפילות.

בנו עבר ניתוח הצלה והתאושש לאט לאט. כעבור חודשיים חזרנו הביתה וזכינו לערוך לו ברית מילה ולקרוק שמו בישראל: "ישי".

כאשר קבעו לו ניתוח נוסף בגיל חצי שנה, עם ישראל כולו התגייס לתפילות לרפואת "ישי בן רות רבקה".

אנשים התחזקו בתפילה, שמירת שבת, תפילין, טהרת המשפחה, צניעות וכיסוי ראש. ביום הניתוח, בשעה 8:00 בבוקר, ישי נכנס לחדר עם כ-15 אנשי צוות.

"המצב קשה ביותר. אנחנו מזהים כמה מומים בלב!", זעק הרופא רגע אחרי תחילת הבדיקה השגרתית בבית החולים, ממש לפני השחרור המיוחל שציפינו לו.

מילים אלו, שיצאו מפיו ונאמרו בשבריר שנייה, הפכו את עולמנו למציאות של חוסר ודאות כואב במיוחד.

לאחר בת בכורה, זכינו לשבעה בנים רצופים, תודה להשם. במוצאי שבת קודש, כ"ד בסיוון תשפ"ד, נולד בנו השביעי. השמחה הייתה גדולה בקרב בני המשפחה, והאחים המתוכם בציפייה לבואנו וקשטו את הבית לקראתנו; שלטים פוזרו בסלון ובדלת הכניסה, קישוטים וציורים עוטרו את חדרי השינה, וציורים מתוקים של הילדים המתוכם לנו על השולחן.

בינתיים בבית החולים - התיקים היו ארוזים, והיינו כפסע מהציאה הביתה שמחים ומרוצים - עד שהגיעה הבדיקה השגרתית האחרונה.

פתאום, הגיעה התפנית בעלילה ששינתה את הכל.

פניו של הרופא השתנו מקצה לקצה. הוא הביט בנו במבט מודאג ואמר לי ולרעייתי: "לא ברור לי מה קורה כאן! משהו בלב לא תקין, תלכו בדחיפות לבצע אקו לב ובדיקות מעמיקות!".

באותם רגעים, הזמן כמו עצר מלכת. דקות ארוכות ומייסרות של חרדה ומתח בשעת ההמתנה מחוץ לחדר של הרופא.

שהרופא יצא מהחדר, הוא פנה אלינו ואמר: "המצב קשה וחמור ביותר. ישנם כמה מומים קשים בלב הקטן של ילדכם!".

הרופא גם דאג לא להרגיע אותנו אלא להיפך. בתוך פרק זמן של שלוש דקות, המשפט "המצב קשה מאוד" חזר על עצמו לא פחות מעשר פעמים. היה לנו קשה לקבל את הדברים.

כמו כל אחד, אנחנו יודעים שלעיתים די תכופות הרופאים נוטים להגזים במצב הרפואי אבל הפעם הבנו שהמצב באמת קריטי.

נקראנו בדחיפות לחדרו של הפרופסור הראשי במחלקה. הוא לא ניסה לתווך לנו את המציאות בצורה רגועה יותר, אלא להיפך.

"הורים יקרים, תחליטו בהקדם, האם להתחיל סדרה ארוכה של ניתוחים", והוסיף אופציה נוספת שלא נעלה אותה מעל קורות הסיפור הזה רק הוא הוסיף שאין הרבה סיכוי עם מצב כזה מורכב.

"אם הייתם מגיעים איתו הביתה, כבר לא היה את מי להציל!"

ילד ישי בן רות רבקה היינץ

פנות ישיבה

העצמה אישית לכן הישיבה מאת הרב'ג ברוך חורש שליט"א

הסר דאגה מליבך

מתי הזמן לחשבון נפש?

א. הרבה פעמים הדאגה היא ברמת סיכוי נמוכה, והיא מחוללת שמות בנפשנו, ולכן חשוב שנראה לפי העבר מהם הסיכויים לפי חוקי ההסתברות, כי המאורע שבגינו אני מודאג אכן יתרחש?

ב. הרבה פעמים אנו בוכים על חלב שנשפך ובכן: מדוע לבוז את הדמעות?? כמוכן היינו אשמים בטעויות ובמעשים אבסורדיים? ובכן, אז מה? מי נוכח מאשמה ומטעויות? אפילו נפוליון הפסיד כמעט בחצי מכל הקרבות החשובים שהשתתף בהם... וכבר אמר הכתוב: רבות מחשבות בלב איש - ועצת ה' היא תקום!!!

ובכלל צריך לדעת שהמצב בו בעת משבר או דאגה אנו יוצאים לערוך חשבון נפש ולנסות להבין היכן שגינו ובמה טעינו. ומה אפשר לתקן, ובכן, חשבון הנפש הזה בעצמו הוא הטעות הגדולה ביותר!!! כי גם אם יש מקום לחשבון נפש ולהסקת מסקנות, הרי הזמן לעשות זאת אינו בעיצומו של המשבר, אלא רק לאחר שהוא חולף ומסתיים! חשבון נפש הנערך בעיצומו של המשבר עשוי להשיג את התוצאה ההפוכה בדיוק, להחריף את המשבר, לפגוע עוד יותר בדימוי העצמי ולהכניס את האדם עמוק יותר לתוך הבוץ...

סיפור

סיפר המגיד הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל על הגאון רבי מרדכי פורגמנסקי שארע פעם שנסע ברכבת מליטא ממקום למקום, ובמהלך הנסיעה נפגש עם תלמיד חכם שהיה גם שוחט ומוהל, והתפתחה בניהם שיחה קולחת של דברי תורה, עד שלא שמו לב היכן הם נמצאים, ושכחו לרדת בתחנה של מקום מגוריהם, ונאלצו לרדת בזריזות בתחנה הקרובה ולחפש בית של יהודי שיארחם לקראת השבת הקרובה שמשמשה ובאה, אך היהודי המוהל היה נסער ביותר ואמר לרב שאין פה יהודים כלל, שכן, מעולם לא הומינוהו למקום למילה או שחיטה.

ביציאה מתחנת הרכבת פגשו עגלון ושאלו אותו אם יודע היכן יש יהודים באזור? כן, יש כאן יהודי אחד. אקח אתכם אליו... השיב בעל העגלה. משהגיעו, אכן ראו מזווה על הדלת, היהודי שפתח להם נראה חיוור ורועד ושאל אם מישהו מהם מוהל. "מה קרה"??? שאלו אותו. והוא סיפר: שבוע שעבר נולד לי בן, והיום הרופא אמר לי שאפשר למול אותו... תהיתי מהיכן אשיג מוהל בשעה כזאת ביום שישי, ושפכתי את תחנותי לפני ה' שאני רוצה למול את בני בזמן כפי שציווה. בכיתי והתפללתי... והקב"ה זימן אתכם לפה!"

אמר ר' מרדכי ליהודי: "עכשיו אני מבין... רש"י אומר על הפסוק "ותלך ותתע במדבר..." מכאן שחזרה הנר לגילולי בית אביה. מהיכן ידע זאת רש"י? כתוב שהיא טעתה בדרך... אבל מי אמר שהיא חזרה לגילולי בית אביה? איפה זה כתוב? אומר ר' מרדכי פורגמנסקי - "פשוט מאוד, יהודי, לא טועה! אין טעית, דיברתי בלימוד, ולכן בלי כוונה, לא שמתי לב, ויירדתי בתחנה הבאה... אין כזה דבר! את היהודי הקב"ה מדרוך על כל צעד ושעל, ואם כתוב "ותלך ותתע", זה אומר שהיא לא יהודיה, כי אם היא הייתה יהודיה, לא היה מופיע פסוק כזה 'ותתע'. יהודי לא טועה, יהודי הוא מודרך!

<< מתוך הספר החדש "העצמה אישית". הדברים היו למראה עיני גדולי ישראל שליט"א ויעידו את פרסומם מתוך להשיג ברשתות המסחריות >>

הלב הפועם של ישי

לפניות לאבא של ישי, הרב יואל נוי: 0527-137-807
או במייל: w7137807w@gmail.com

האמנה

המדריך לנפש בריאה וחיים שלווים
בדרך האמונה והביטחון

להאמין גם בתוך הכאב

**האתגר הגדול של האמונה מתחיל ברגעי קושי וכאב.
אך אל דאגה! גם לזה יש פתרון קסם להבין שברגעים
האלה - דווקא שם יש את האמונה הכי חזקה בעולם**

עד עכשיו הבאנו את הדרך הנכונה לבנות את האמונה בצורה חזקה בתוך נפש האדם, וכיצד להפוך אותה למנגנון אוטומטי אשר יפעל בכל שעה ובכל רגע שצריכים את הרגוע הנפשי.

אבל, יש דבר אחד שאסור להתעלם ממנו ובמובן מסויים הוא נקרא גם "הפיל שבחדר". לכל אחד מאיתנו יש תקופות 'קשות', תקופות שבהם החושך גובר על האור, תקופות שבהם נראה ש'כלום לא הולך', עוד מכה, ועוד מכה חלילה - ובאותם רגעים - הדבר שהכי צריך חיזוק והכי יכול לסייע לכם היא האמונה. האמונה בבורא עולם, בטוב שלו, ובכך שהוא מוריד לנו טוב גם ברגעים שפחות נראה ומרגיש לנו. ואין באמת אפשר לעצור ולומר "הכל לטובה" גם ברגעים שיש קשיים בחיים?

אז הנה הסוד המלא - שמגלה לנו דוד המלך ע"ה בתהילים: "מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר... שבטך ומשענתך המה ינחמוני" - כל אחד שנפגש אי פעם עם הפסוק הזה בתהילים בוודאי שאל את עצמו איך יתכן שדוד מלך ישראל, מודה בפה מלא שהשטט - ה'מכות', כביכול, שבורא עולם נתן לו - הם אלה שדווקא מנחמים אותו ולא מאיימים לשבור אותו.

ואני רק שואל, איזה סוד גילה דוד המלך שאנחנו לא גילנו? איך הוא הגיע לתובנה הזאת שכל כאב וצער דווקא הם אלה שמרגיעים אותו ומנחמים אותו. מי לא רוצה להרגיש ככה?

אלא, בואו נגלה ביחד את הנקודה הפלאית שאנחנו מפספסים בחיים... אם נסתכל שוב בתחילת המזמור, דוד המלך אומר את המילים "ה' רועי לא אחסר" - הוא בעצם מדמה את בורא עולם לרועה צאן (כמו שמצאנו גם ב'מזמור לתודה' - "עמו וצאן מרעייתו").

התפקיד של רועה הצאן מתבטא בכך שהכבשים הולכים יחד איתו בשיירה לאכול ולרעות בשדות, והוא יודע מראש היכן יש שדות טובות נקיות ממוקשים ומקוצים. וכדי שחלילה הם לא יפגעו הוא נתן להם מכה עדינה עם המקל וכביכול הוא רוצה לומר להם: "צאן יקר, כאן אתם יכולים להפגע, בואו לשדה ההיא שם תוכלו לאכול בבטחה בלי שתנזקו", ובזכות המכה הזאת הם הולכים למקומות טובים ואוכלים ושובעים וגם נשארים בריאים.

דוד שלנו נכנס המושג שאדם שמקבל מכה - זה רע. אדם שחווה קושי - זה אסון. וזה מה שדוד המלך רוצה לומר לנו: יהודים יקרים ברגעים שאתם מרגישים את ה'שטט' של בורא עולם, תדעו לכם שבאותו רגע בדיוק - בורא עולם מכוון אתכם למקום שהוא הכי טוב בשבילכם. בורא עולם בחסדיו וברחמי המרובים רוצה להוליך אותנו למקומות טובים, מקומות שלא נזקק בהם חלילה, ואותם רגעים שנדמים לנו כשטט - הם בעצם החיוב הכי גדול שהבורא יכול לתת לנו באותם רגעים.

יהודי יקר. בפעם הבאה שאחוות בך אותה 'מכה' מהשטט תעצור ותגיד לבורא עולם תודה שהוא מוליך אותך לדרך הטובה שבה אתה צריך ללכת. בורא עולם לא רוצה לעצור אותך, הוא גם לא רוצה להכאיב לך. הוא פשוט מרחם עליך והוא רוצה להסיט אותך לדרך הנכונה - דרך שאולי ברחם לך מהעניינים.

אם נשים לב מה שמחבר את צמד המילים "שבטך ומשענתך", היא האותו בשרוק ולא בחולם. כי אפשר לומר את המילים האלה גם בצורה של: "שבטך הוא משענתך", ומי שיבין את זה בצורה הזאת - "המה ינחמוני".

סוד עצום גילה לנו דוד המלך שנוכח לדורי דורות את הכלל הזה ששבט זה לא דבר רע, שבט זה לא דבר שלילי להיפך, שזה מגיע מבורא עולם אלא שלנו שאוהב אותנו - אל לנו לחשוש אלא לעצור רגע אחד, ולהבין שמדובר בעצם במתנה ובחיבוק הישר מבורא עולם ולהמשיך את החיים מתוך שמחה ורגוע שמי שאוהב אותנו יודע בדיוק להיכן הוא מוליך אותנו - לדרך הטובה ביותר עבורנו.

לא היה לאן לברוח, לא היה למי לפנות, רק אליה. התקופה הזו בנתה אותי מחדש. היא מחקה ממני את כל האשליות של "אני עושה", "אני מחליט". הבנתי שיש מישהו גדול שמנהל את הכל.

כשאני מסתכל היום על ישי, על הילד המתוק הזה שחיך אלינו למרות כל מה שעבר, אני רואה ניצחון יהודי טהור.

זה לא הניצחון שלי, וזה לא הניצחון של הרופאים, שבאמת עשו עבודת קודש. זה הניצחון של האמונה. זה הניצחון של עם ישראל שהתפלל, שקיבל על עצמו קבלות, שהרים את העיניים למרום. כל פרק תהילים שנאמר, כל קבלת שבת שהוקדמה, כל רגע של התגברות על כעס או עצבות לזכותו של ישי - הכל נרשם שם בשמיים והביא לתוצאה שעין לא ראתה.

ישי הוא תזכורת עבורי, בכל יום מחדש, שגם כשהרופא אומר "קשה מאוד", יש אבא בשמיים שאומר "אני כאן".

אני לא יודע מה יהיה בעתיד עם הילד המתוק שלנו, אני לא יודע מה יהיה בעוד שלוש שנים בניתוח הבא, אבל אני יודע דבר אחד ברור: בורא עולם לא עוזב אותנו. הוא לא עזב אותנו ברגעים הקשים ביותר, והוא לא יעזוב אותנו גם בהמשך.

אני מרגיש שליחות ומחויבות לשלף אתכם בסיפור ובתובנות שלי, כי אולי מישהו מכם נמצא עכשיו בתוך המערבולת הזאת, אולי מישהו עכשיו מרגיש שהקרע נשמטת לו מתחת לרגליים, והוא זקוק למילת עידוד. אני כאן, אבא של ישי, כדי להגיד לכם: אל תתיאשו. תמשיכו לבקש, תמשיכו להאמין, תמשיכו לדבר עם ה' הכי פשוט, הכי אמיתי שיש.

החיים שלנו הם לא רק בריאות. הם גם רגעים של גילויים חדשים. דרך הניסיון הזה הבנתי שאני צריך להיות אבא טוב יותר, בעל טוב יותר, מאמין טוב יותר.

כל אחד מהילדים שלנו הוא מתנה, וישי, בתוך כל הקושי, נתן לנו במתנה את הידיעה הזו בצורה הכי חזקה שיש.

אני מודה לכל מי שחיזק, לכל מי שהתפלל, לכל מי שהיה שם איתנו בלב ובמחשבה. השליחות שלנו עכשיו היא להמשיך את הטוב הזה. וחלילה לא לשכוח את הרגעים המיוחדים האלה שהחיים חוזרים למתכונת. להמשיך להגיד תודה על כל פעולה קטנה של הגוף, על כל נשימה של הילדים שלנו, על הזכות לחיות ולהודות.

בשעה 14:30 רעייתי שאלה אותי: "למה יש עיכוב? למה לא מוציאים אותו?".

אני, כדרכם של גברים, ניסיתי להרגיע, אבל הרגשה של אבא היא אינטואיציה עוצמתית. היא צדקה.

לאחר שעה ארוכה יצא הרופא, פניו אדומות וחתומות: הניתוח הסתבך, הלב הפסיק לפעום ונאלצו לבצע החייאה.

בתוך יומיים הוא עבר ניתוח נוסף ועוד שתי החייאות. ראיו ילדים במחלקה שעברו הרבה פחות ולא שרדו. והבן שלנו מעבר לכל הציפיות ובזכות האמונה החזקה - שורד וממשיך לחיות.

בחסידי שמיים, הנסיך שלנו התאושש. כיום ישי בביית, לוקח תרופות ומגיע לביקורות.

בגיל שלוש מצפה לו ניתוח נוסף, שגם ממנו נוכל להינצל. אנא, התפללו על ישי בן רות רבקה, ומי שיכול לקבל קבלה לרפואתו - נשמח מאוד!

לסיום רציתי לומר כמה מילים ממני בעקבות מה שעברתי, וכאן זה המקום המדויק לדעת ולהעלות את ההרגשות האלה:

אין במה מכובדת יותר מלהודות לקדוש ברוך הוא על הניסים שעושה איתנו בכל שניה - יותר מכאן.

האם עצרנו פעם לחשוב על פעילות הלב, הריאות, הכבד והמעיים? האם אנחנו מעריכים את 248 האיברים שעובדים בלי יציאה לפגרה? רק כשמשוהו "מזייף" במערכת, אנחנו מבינים את גודל הנס.

אתם יותר ממוזמנים לעצור רגע, להסתכל סביב, ולהגיד תודה על הבריאות שלכם. בימים ההם, כשעמדתי ליד המיטה בטיפול נמרץ, ראיתי את ישי הקטן, מחובר לכל כך הרבה חושים ומכשירים, וכל פעימה של המוניטור הייתה עבורי תפילה.

הבטתי בו, בתינוק שלא יודע מה הוא עובר, והבנתי עד כמה אנחנו, המבוגרים, צריכים ללמוד ממנו על התמסרות. הוא לא נלחם על החיים שלו בכוח הזרוע, כי לא היה לו את זה, אבל המצב שלו הופקד על ידיים של אבא בשמיים.

כל יום בבית החולים היה עבורנו מבחן באמונה. היו רגעים של שקט, רגעים של דממה מתוחה שבהם לא שמענו כלום חוץ מהצפצופים הקבועים של המכשירים, וברגעים האלה הרגשתי את הקב"ה הכי קרוב אלי.

כשאני מסתכל היום על ישי, על הילד המתוק הזה שחיך אלינו למרות כל מה שעבר, אני רואה ניצחון יהודי טהור. של האמונה

ילד ישי בן רות רבקה הי"ו

**מה נכון לומר: "כפרת עוונות" או "הכל לטובה",
האם ניסיון זה עונש - או מתנה? מונולוג מרגש
על חיי ההווה בצל אהבת הבורא**

גם בחושך

תאמין באור

בין הבחירה להאמין בבורא עולם לבין הבחירה
ליפול לבור הייאוש,

עומד לו חבל דק עד מאוד. יותר דק משל קורי
עכביש.

האם בחרת לומר הכל לטובה או כפרת עוונות?

זה כל המדד: האם אתה יודע בתוך הלב שלך
שבורא עולם אוהב אותך,

או שחלילה וחס הוא כל היום מחפש אותך, מחפש
להרע לך?

אם בורא עולם מחזיר לך את הנשמה בכל בוקר,
סימן שהוא רוצה אותך כאן, בשליחות שלך.

ואם הוא רוצה ומצווה אותך לשמות, והוא אומר לך
- אהבת עולם אהבתיך,

האם יש סיבה ליפול בגלל קושי או ניסיון? האם יש
סיבה להרים ידיים?

אם העולם היה מתנהל כך, הוא היה מעדיף לומר לך
כל יום מה אתה צריך לעשות,

אבל העולם מתנהל בצורה של הסתרה. וגם
בהסתרה שבתוך ההסתרה הוא נמצא שם.

הוא נמצא שם כדי לומר לך שכל הקשיים שיש לך
- הם רק כדי להרים אותך,

הוא נמצא שם כדי לוודאות שאתה לא מתבלבל
וחושב שהוא לא אוהב אותך.

הוא נמצא שם כי הוא רוצה שתיתן לו כף זכות שזה
רק לטובתך, וזה מה שהוא עושה כל היום.

תאמין לו בלב שלם, שכל דבר שיש לך בחיים הוא
בדק שזה הדבר הכי טוב בעולם בשבילך,

ורק אחר כך הוא נתן לך אותו באהבה גדולה, אהבה
של בן ואב, אהבה שהיא אהבת עולם.

קח את הקושי שלך, ותבין איך אתה אמור לצאת
מזה גדול, לצאת מזה חזק לחיים.

כי מאחורי כל קושי עומדת ישועה גדולה ועליה
גדולה - שאתה במאה אחוז תמצא אותה.

תמיד אחרי החושך יש אור גדול, ותמיד לפני האור
יש חושך גדול.

תדאג לכון את השעון מעורר לשעת הזריחה, שעה
שבה השמש כבר עולה והחושך נעלם.

ואז תראה לנגד עיניך איך הכל היה שווה, היה טוב,
ומי שנתן לך אוהב אותך בלב שלם.

ברם, נתכוונה לזה שהוא לא יהיה "חכם" כקרוח
סבו, אשר פקחותו היתה בעוכריו...

"ויהר למשה מאד"

"נצטער עד למאד" (רש"י).

רבי יצחק מאיר מגור היה אומר: הצער כאב
עצור הוא, ואינו כעס - שהוא אבי כל חטא. משה
רבנו היה חכם ואדם שלם במידותיו היה, ולא
ייתכן אצלו חרון אף וכעס, כנאמר (קהלת ז, ט):
"כעס בחיק כסילים ינוח". אפילו בשעה
שהרשעים הללו טפלו עליו שקר ושפכו את דמו,
לא בא לידי כעס אלא "ויהר למשה" - נצטער
עד מאד, כאב לו על שבמחנה ישראל מצויים
אנשי ריב ומדון.

"וישלח משה לקרא לדתן ולאבירים"

מכאן שאין מחזיקין במחלוקת (רש"י).

מחזיקין מלשון חזקה, כלומר אין חזקה
במחלוקת.

אסור לומר, כי מאחר וכבר נעשו כמה וכמה
נסיונות להשכיך שלום, שוב לא יועיל מאומה,
אלא יש לנסות שוב ושוב.

לפיכך לא נלאה משה רבינו אחרי שדיבר כמה
פעמים ושלח שוב לקרוא לדתן ולאבירים.
(הרה"ק מהר"י ז"ל מזורקי)

"ולא יהיה בקרה וכעדתו"

רב אחד, מתלמידיו של רבי משה - המהר"ם
שיק, התאונן בפניו כי קמו לו בקהילות מתנגדים
בעלי מחלוקת היורדים לחיו. הרגיעו רבו ואמר:
"כלל יהיה בידך; רק על עצי פרי מתרבים
תולעים, על עצי סרק אין תולעים. רב הממלא
תפקידו כראוי, קמים לו מתנגדים. רב העושה
רבנותו קרדוס לחפור בו, יושב באפס מעשה,
ורק שומר על משרתו, כמוהו כענף עץ יבש של
אילן סרק".

"אם כמות כל אדם ימתן אלה ... לא ה' שלחני"

איך הרהיב משה עוז לסכן את כל האמונה
בנבואתו ובתורה מן השמים, והרי אפשר שיחזרו
בתשובה וממילא ימותו כמות כל אדם, שכן "אין
לך דבר העומד בפני התשובה"?

אלא מצינו ברמב"ם, שבעל תשובה הריהו כקטן
שנולד ונחשב לאדם אחר לחלוטין. לפיכך דייק
משה ואמר: "מותן אלה" - חוטאים אלה כמות
שחם, בלי תשובה, אם ימותו כמות כל אדם - כי
אז "לא ה' שלחני", אבל אם יחזרו בתשובה הרי
לא יהיו עוד "אלה" כי אם בריות חדשות. (הגה"ק
מהר"א זצ"ל מטשכנב)

מדוע נקרא הפרשה על שמו של קורח הרשע?

אלא הפרשה נקראת על שמו, כדי להדגיש את
הדבר החיובי שבמחלוקת קורח, והיא שאיפתו
להיות כוהן גדול. שאיפה זו היא ודאי דבר טוב,
ורצון כזה צריך להיות אצל כל יהודי.

"ויקה קרח"

פרשה זו יפה נדרשת (רש"י)

אומר היה ר' יהונתן איבשיץ זצ"ל (שכידוע סבל
רבות ממחלוקת שהייתה נגדו): פרשה זו של
מחלוקת נדרשת "יפה" בכל הדורות... כי לא
חסרים לנו בעלי מחלוקת...

"ויקה קורח בן יצהר בן קהת בן לוי"

הכתוב מונה ומפרט את ייחוסם של קורח ואנשיו:
בנו של פלוגי, נכדו של פלוגי, שכן על-פי-רוב זו
'זכות' היחידה של בעלי המחלוקת. בכוח
ייחוסם הם מעיזים לצאת למאבקם
למלחמותיהם. (החוזה מלובלין)

"ויקה קרח"

ביקש קרח לקחת לעצמו גדולה ושררה ולכן לא
היה הדבר כשר, גדולה היא טובה רק כשנותנים
אותה מן השמים. אבל בכוחות עצמו אין אדם
יכול לקחתה...

(הרר"ב מפשיסחא זצ"ל)

"ומדוע תתנשא"

אחד הפלאים הגדולים הוא, שכל החולקים על
הצדיקים בודים עליהם מלבם דברים כאלה
שהם ממש ההיפך הגמור מטיבם ומהותם של
הצדיקים.

גם נגד משה רבנו, אשר התורה העידה עליו כי
הוא "עניו מאד מכל האדם", לא מצאו טענה
אחרת אלא דווקא שהוא בעל גאווה - "ומדוע
תתנשא". (הר"מ מקוצק זצ"ל)

מה היה, באמת, מקור תשובתם של בני קרח?

שהרי שידל משה רבנו את קרח בדברים ואמר:
"רב לכם בני לוי", והשתדל להחזירו למוטב,
וכידוע שדיברו של צדיק אינו הולך לאיבוד.
ואם אין דבריו משפיעים על האדם גופו, הריהם
משפיעים על בניו. והודות לדיבוריו של משה
נעשו בני קרח בעלי תשובה. אבל קרח עצמו
שלא האמין בגודל כוחו של משה רבנו
ובהשפעה האלוהית הצפונה בדבוריו, לא היה
מסוגל איפוא לראות כי בניו יחזרו בתשובה.

ובהמשך לזה מצינו בגמרא שביקשה חנה על
שמאול שיהיה לא חכם ולא טיפס (ברכות ל"א)
מילא שלא יהיה טיפס - מובן. אבל מדוע שלא
יהיה חכם?

הממהרים לבוא | תוספת שבת = תוספת ישועות

◆ כיצד התבטלה גזירת גיוס נוראית?

מסופר כי בימיו של הרה"ק רבי מרדכי מלעכאוויטש זי"ע, יצא פעם קול שנגזרה גזירה לגייס בחורי
ישראל לצבא הגויים, ותלמידו רבי מאיר ממיר הגיע לפניו בשליחות עם מכתב בנידון. באותה שעה,
החזיק רבי מרדכי בידו ספר תהלים של רבו רבי שלמה מקארלין זי"ע, והלך זמן מה בחדרו אנה ואנה עד
שלבסוף אמר לשלוח: "אם יקבלו על עצמם לפעול שיקדימו לקבל שבת בב' שעות, אני מקבל על עצמי
לבטל כל הגזירות מישראל" (מראות הצובאות פר' ושב קידוש)